

Vid lägerelden.

Av Bertil Gripberg.

(Idun har utgivit ett synnerligen anslående och sevärdt nummer utslutande ägnadt åt Finland i bild och ord. Ur det inträngsamma innehållet vill vi oss erbjuda följande djupa gripande dikt.)

Där alla stigar tagit slut i mörka odensmarker ett ensamt eldskens faller rött på stammarna och barken. Det dryper vitt från tall och gran, det suckar och det snar, och öfver nattens svarta sky en jekt af skuggor brusar.

Vilgiga vid vår lägereld besegrade, förfirna, de slagens sista återstod, de sista öfverlifna. Vi döja oss i natt och skog, från mänskors vägar fly vi, och liksom skrädder villbrädd till vildjurs kulor ty vi.

Och dock — vi bida än vår stund och hålla vapnen hvaras, och tysta vännar äro vi ännu blott skuggor i skogen. Vi äro rädda, ja, men dock så länge äro vi levande. Vi äro rädda, ja, men dock så länge äro vi levande. Vi äro rädda, ja, men dock så länge äro vi levande.

Den lilla surdeg äro vi, som kommer allt att jäsas den stund, då nattens jättetyngd sig trott allt motstånd kväsa. Vi äro rädda, ja, men dock, till allting redobben, en dödens ära, en hoppets flock, vi kampens sista trogn.

En valborgsmässoafton.

Av Bertil Gripberg.

— Hvad tänker du på, Bertil? frågade Elsa Malm hyskande en granne i liggstolen till vänster om sig på den mot sol och söder vändade liggstolen. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

allt som är vår och hopp. Har du varit med om en sådan kväll, Elsa? — Jo, en gång just i "den eviga ungdomens stad". Det var så vackert att stå där uppe på Slottsbacken och se dem komma, ett haf af vita mössor, och så härligt att höra sången sen, som tonade ut öfver lyssnande folkmassor. Och så det underbara att själv gripas af lifsgladjen, som dallrade i luften omkring sig steg ur hvarje bröst.

Bertil nickade samtyckande. — Men Bertil, skola vi inte söka få lite af den stämningen här också på Valborgsmässoaftonen? fortsatte Elsa lifligt. Hvarför skulle vi inte kunna det? Vi äro ju så många unga här också.

— Ja, men en ungdom, som "sjunger, men utan att hoppas", sade Bertil Falk med ett halft ironiskt, halft bittert leje. — Är det ett sådant intryck du fått af de unga, som gå här? sade Elsa. — Kanske var det först, när de kommo hit, många grepo tag om hoppet.

Tysta turen började lida mot sitt slut. Det märktes på de i högljudhet tilltagande samtalen, som här och där till en början forts i hyskande eller halfhog ton. En och annan började resa på sig och nickade åt någon, som låg längre bort. Då gongongonen plötsligt ljöd från sanatorieklockan till kaffedags, blef det lif och rörelse, och snart voro flertalet på benen. Man troppade af från hallen, kanske lammade några, som först vaknat vid de andras stäm och ännu inte hunnit "mörna sig", eller som föredrogo att skicka från kaffet för att få en stund för sig själfva.

I matsalen trängdes man pratande och skrämtande kring kaffebordet. Syster Karin eller "mamma Karin", som hon ibland så moderligt benämndes, saftorietets föreståndarinna, kom in och slog sig till en grupp, som slagit sig ned vid ett af småborden.

Nä, hvad skola vi ha för trelligt Valborgsmässoafton? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

bredda sig till en för denna landsänd en öfvermålad slätt, begränsad af skog och ett ett håll sjo. Mellan popplar och almar midt på slätten skymtade man den vita herrgården med sitt röda tegeltak. I fjärran löpte åsarna skogklädda och så allvarsamt kalla. Där bakom höll just solen på att försvinna, då gruppen från sanatoriet kommit upp på högen.

Ett utrop af hänförelse vid anblicken af den färgprakt, som utvecklades i aftonsolens undergång lyste hvar. Underbar var såväl klara speglar där nere, som återgåf dessa färger och framkallade nya.

Det syntes flera begifva sig. En stund grepos alla af tystnad där uppe på högen vid de sista gyllene minuternas sköhet. Först då rösterna från de från sjon återvändande nådde dit upp på högen de sig det väntande kaffet och elden på gårdsplassen.

Bertil och Elsa dröjde kvar efter de andra, helt fångna af kvällen sköhet. — Men Bertil, skola vi inte söka få lite af den stämningen här också på Valborgsmässoaftonen? fortsatte Elsa lifligt. Hvarför skulle vi inte kunna det? Vi äro ju så många unga här också.

— Ja, men en ungdom, som "sjunger, men utan att hoppas", sade Bertil Falk med ett halft ironiskt, halft bittert leje. — Är det ett sådant intryck du fått af de unga, som gå här? sade Elsa. — Kanske var det först, när de kommo hit, många grepo tag om hoppet.

Tysta turen började lida mot sitt slut. Det märktes på de i högljudhet tilltagande samtalen, som här och där till en början forts i hyskande eller halfhog ton. En och annan började resa på sig och nickade åt någon, som låg längre bort. Då gongongonen plötsligt ljöd från sanatorieklockan till kaffedags, blef det lif och rörelse, och snart voro flertalet på benen. Man troppade af från hallen, kanske lammade några, som först vaknat vid de andras stäm och ännu inte hunnit "mörna sig", eller som föredrogo att skicka från kaffet för att få en stund för sig själfva.

I matsalen trängdes man pratande och skrämtande kring kaffebordet. Syster Karin eller "mamma Karin", som hon ibland så moderligt benämndes, saftorietets föreståndarinna, kom in och slog sig till en grupp, som slagit sig ned vid ett af småborden.

Nä, hvad skola vi ha för trelligt Valborgsmässoafton? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

— Vi få väl ha en eld på planen där ute. Är ni med om det? frågade syster Karin. — Ni studenter som vet huru den skall firas? sade hon vänd mot Bertil Falk och Olof Strömstedt, hvilka slagit sig ner i närheten.

— Ja mamma Karin, vi måste hitta på något, ropade i detsamma Elsa Malm, som nyss kommit in i salen och hört systemens ord. — Något som det blir stämning med förstås, fortsatte hon.

Elsa till Bertil Falk, där de stodo lyssnande inne på skogstigen. — Ja. Och som de sjunga det. Alldeles som andra unga bruka sjunga en sådan kväll som denna. Men inte kommer väl deras hoppfullhet af våren endast?

— Nej, det gör den inte, Bertil. De få den af våren och — hvarandra. — Hvarandra? Om någon ville ge mig någon af denna sin rikedom! utbrast Bertil.

Elsa kände, att hans blick sökte hennes. Hon vände sitt ansikte, beflytt af det trolska månluset, mot honom, och han fängade den fasta, varma blicken ur hennes ögon. — Ville du det, Elsa? Bertil grep ifrån hennes händer.

— Ja, jag vill ge dig hvad jag kan däraf, svarade Elsa leende. — Och du fordrar ingenting igen af mig? sade Bertil, ännu hållande hennes händer. — Jo, att du hoppas och tror så som jag.

Men hvarför hon begärde detta utaf honom om, det kunde, det vågade hon ej fråga henne om nu.

Vårens intåg.

Av S. C. T. af Arne.

Vår! Vår! Finnes det väl ett ord i det mänskliga språket, som uttrycker mera nytt lif och större förhoppningar än just detta "Vår"?

Med hvilka långtanfulla blickar ser inte landtmännen hur den gamla gråskagiga snön tinar för vårens första strålar, och med hvilka öfver griper han ike till hafvet och plögen och hur gärna svettas han ike under dessa vårens första lifgivande dagar? Vår! Bort med eldstäderna! Öpp med föster och dörrar på vid gavel och låt vårens strömmar in i stora floder. Ut med det gamla, förlezat och in med det nya, friska! Af med de tunga vinterkläderna med ett tack för god vakt. Känner Du dig ike lätt och ung — Du gamle? Känner Ni inte hur Ni växa. Ni unga? Hyad är det som gör den gamle ung, och den unge hög och stark? — Våren! Våren!

Se hur de gamla trädens grenar knoppas och löfvas — hur de blifva unga. Se hur den gamla jorden grönskar — oräknliga plantor och frön finna lif och värme i henne — hon har blifvit ung. Hör gläglarna hur de jubla och hälsa: "God morgon!" och "tack för sist!" Hör hur de skrattra i solskenet!

Allt jublar när våren gör sitt intåg. Vattnet i de små rinnarlarna och i floderna strömmar, frigidit från sitt kalla förtreck, till sjöarna för att där i vågor vaggas af värmen. Naturen vaknar ur sin vintersöm, skakar sitt gamla gråa hufvud — och blir ung.

Minnes du vårfästerna? Majeldarna? Hvar såg du vårens intåg firas så som i Norden — vårt hemland? Inpenstades! De röa minnesrika dessa värfäster. Minnes du påskristet? Dess första kornet? Hvilken väntan på de gröna bladen, och hvilken strålande fröjd när de på morgonen stodo utslagna. Vi hade ike tid att vänta på vårens längsamma arbete — vi ville hjälpa den att skapa det nya, friska om våren; ville göra det angenämt och lätt för våren att göra sitt intåg.

Du kan ike hafva glömt eldarna på Valborgsmässoafton! På toppen af berget står en tjärtunna och bringer vildt och flammande — i dalen sättes eld på en risbög, samlat från skogen, åkern eller ången. Bodde du invigd en sjo, kunde du se ett flyttan-brinnande bål på vattnet och längs holmarna och stränderna ett flammmande rött sken från hundra eldar. Detta är värfästet! De unga sköta eldarne. Det lyser ur deras ögon en sällsam glöd — vårens unga kämpaglöd.

De gamle se på elden och på de unga. De vakna deras minnen med hälskomster från deras barndomstid, och de blifva unga på nytt. Deras barn och ungdomslif lyser fram uti flammorna och det skapar så många minnen — i ljufulla och kära..... Så här är det egentligen.

När vår är i luften drager vårens folk ut för att samla alla gammalt, förlämnat för att bränna det. Den gamla vintern skall brännas, och man kan också se hur begärligt lågorna dansa omkring den stackars fågeln Fenix. Hur hur det smäller och sprakar. Det går lustigt till när det gamla brännes. De unga hoppa och dansa af fröjd och de gamla, de le åt vårens härliga folk.

Nu stiger en mörkröd, tjock elds-låga upp ur bålet — det är den gamla fågeln som bränts, men som nu med en ungas häftiga men osäkra vingslag ger sig ut i rymden. Ju högre den stiger dess säkrare blifva vingar, och vi kunna nu se honom stiga och skön — och skönare blir den allt efter som majdagen nalkas.

När gråhåret folk och värfolket gått till hvilas samlas naturens väsen till värfästet. Sparfvarna klaga om denna vintersnöd och människorna hårda, kalla sinne; grodorna stiepa fram sina breda hufvuden och gisla, och sträcka på sina slankiga ben..... Svalorna berättar om varma långa långa borta i söder; sädesörarna taga i ring och lefva ett lustigt lif..... Vinden gungar en vårsång — slår akord i björkars och tallars kronor. Allt lefvande stämmer in — endast människorna sova i sina boningar denna nydånens natt — tidpunkten.

Hör du, hvad de sjunga, sade Elsa till Bertil Falk, där de stodo lyssnande inne på skogstigen. — Ja. Och som de sjunga det. Alldeles som andra unga bruka sjunga en sådan kväll som denna. Men inte kommer väl deras hoppfullhet af våren endast?

— Nej, det gör den inte, Bertil. De få den af våren och — hvarandra. — Hvarandra? Om någon ville ge mig någon af denna sin rikedom! utbrast Bertil.

Elsa kände, att hans blick sökte hennes. Hon vände sitt ansikte, beflytt af det trolska månluset, mot honom, och han fängade den fasta, varma blicken ur hennes ögon. — Ville du det, Elsa? Bertil grep ifrån hennes händer.

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigera af O. L. Holmgren, 418 Beulah st., Winnipeg, och alla för saken instruerade tredje klassade sig till honom.)

INGEN BEFORDRAN FÖR DRINKARE.

Under denna rubrik läses i Free Press för den 21:a april följande: "En ny förordning har nyligen trätt i kraft i alla af Carnegie Steel kompaniets anläggningar i Pittsburgh distriktet och lyder: Hädanefter befordras till hvilkenomhelst befattning endast sådana som ike använda sig af rusdyrker i någon form, och som äro kända för att vara absolutt i ordets fullaste bemärkelse. Förmanen i de olika afdelningarna anmodas att strängt iakttaga denna regel."

Denna förordning fastställdes på initiativ af E. H. Gary, ordförande af The United States Steel Corporation, som, försikrar Mr. Gary, har beslutat att befordra till förmånligare platser endast nyktra män. Många olyckor hafva förorsakats af berusade arbetare. Alla korporationens kompanier komma att följa samma regel som kommer att utöfva ett kraftigt slag mot supriet"; (och isynnerhet måttlighetsprincipen, — övers. ann.)

Men hvarför hon begärde detta utaf honom om, det kunde, det vågade hon ej fråga henne om nu.

INDIENS KAMP FÖR NYKTERHET.

Gamla Indiens historia visar att efter införandet af alkohollagarna "Drycker förstördes, dryckenskapen bland alla samhällsklasser blef så allmän och det onda tilltog med sådan hastighet, så att de mest religiösa och bildade klasserna af hinduer ansågo sig nödsakade att upptaga kampen mot detta onda.

Den största af de hinduiska lagstiftarna, Manu, utfärdade därför år 500 före Kristus följande påbud: "Låt ingen äta med eller deltaga i offerfester eller läsa tillsammans med en drickare, eller tillåta en drickare följa i aktenskap."

Låt honom bli utesluten från alla medborgerliga rättigheter, förskjut honom i en udd på jorden, och öfvergifven af sina föräldrar och ej tillåta omgifva med honom."

Buddas "Pentalog" år 500 före Kristus påbåd också fullkomligt afhållsamhet från alla berusande medel. De millioner som följde de stora kejsarriket vid den heliga floden, så långt tillbaka som historien känner, förvandlades från ett i dryckenskap sjunket till ett fullkomligt nyktert folk. Prester, såväl som vise öfver läkare praktiserade och lärde fullkomligt afhållsamhet från alla berusande medel.

Buddister, braminer, muhammedaner och alla andra religiösa sekter i Indien ha i hufvudsak varit anhängare till afhållsamhetsprincipen och allmänt rusdyrkesförbud.

Den engelska rusdyrkespolitiken i Indien hafva infödingarnas ledare, till efter annan, fördömt. Bestämda resolutioner hafva antagits på nationalkongresser och i flera af de inföddas stater hafva förstar och regeringar utfärdat befallningar mot servering af rusdyrker till ungdom. Oaktat allt detta har dryckenskapen efter år i öronvägnande grad tilltagit. Nödvändigheten af ett hållande nykterhetsarbete och lagliga åtgärder för stjäfnad af det onda, är klart bevisligt när man tar i betraktande den oerhörda stegring af alkoholförbrukningen, som de senaste åren visat sig i Indien. Inkomsterna till Indiens staten har år för år ökat med enorma summor. Det torde därför vara på sin plats att här påpeka att försäljning af rusdyrker i Indien är ett statsmonopol, hvarvid värdigheten att få en lagstiftning i syfte att bekämpa handteringen torde vara

ten för allt att gå från gammalt till nytt — denna härliga natt som kommer med maj. Några bland vårens folk ha dock stannat kvar ute för att vaka — vaka på majmorgons första glänsande ljus.

I denna väntan tändes lif och skapas framtidens drömmar — i denna natt sås framtidsens lycka och sörger..... — Du kanske väckts vid majmorgons ljusning af?

Sköna maj! välkommen till vår bygd igen! Sköna maj! välkommen! Våra lekars vän!

Du kläder dig i söndagskläder och med vår i sinnet går du ut till arbetarnas kampelad för att låta räkna dig som en inblandad — eller kantar du ränstenen eller väskanten — alltnog, du kan se att det är vår, om ike kända det. Du ser hur vårviden sliter i de röda fanorna; du hör "Internationall" ljuda från tusende läppar denna arbetets fästing — hvad så, tror du ike det är vår? Du känner det ike? Akta dig för vårdelen! Spring för lifvet — ditt gamla fatiga lif, — annars bränna dig eld-folket!

Unga kamrater! Unga män och kvinnor i stad och på landet — hafven i slutet ett eldsarbete sedan i satten foten på "fästmarken"! i väster! Finnen i iniet i detta land att bränna? Eller hafven i slutet att söka?

Känner i det det är vår! Samlen i bogar det gamla förbrukade och sätten eld i roten. Tag en ring och jublen då det frika, nya stiger därur, och hälsa vårens intåg med sång och fanfärer! Skola ike då de gamle känna sig unga ibland unga? För certain!

Denna serie har afsetts endast att gifva en inblick i nykterhetsfrågans läge i detta land. Ännu behandlas utförligare i Guy Hayler's "Prohibition Advance in All Lands", hvar-ur de flesta uppgifterna för dessa artiklar äro hämtade.

hårdt när öfverstyglig och det synes som skulle den förr så högt stående indiska rasen dömts till undergång. I betraktande af detta förhållande är det ej underligt att alla religiösa och för bildning arbetande ledare klaga, då de och deras folk se deras efterkommande gå mot ett säkert fördär, utan något som helst hopp om statens hjälp att förbättra ställningen.

Denna insikt i förhållandet gaf för ej länge sedan en buddistpräst anledning att göra följande uttalande, som af oss, som kalla oss kristna, borde beaktas. Han sade nämligen: "Innan vi blefvo civiliserade eller hörde talas om den kristna religionen, var vårt folk känt för sin nykterhet. Kristendomens civilisation har lärt oss dryckenskap, och om ej omedelbara lagliga åtgärder vidtagas skall det snart bli ett degenererat folk af vår förr så nobla ras."

UTDRAG UR CANADAS FÖRBUDSHISTORIA. AF E. L. H.

III. För några veckor sedan behandlades under denna rubrik nykterhetsfrågans läge i de östra provinserna. Vi skola nu göra en öfverblick öfver de västra provinsernas hållning gent emot densamma.

Man i s. b. a. — Ånda sedan 1870, då Manitoba blef provins, har ett kraftigt kraf på rusdyrkeslagstiftning gjort sig gällande. År 1900 stiftades en lag som förbjöd all försäljning af spirituösa drycker. Provinsens rätt i detta fall ifrågasattes emellertid och lagen suspenderades. Högsta domstolen har sedermera bekräftat provinsens rättighet med afseende på dylik lagstiftning, men lagen i fråga har sedan dess legat överskam och är nu vara så godt som upphärd.

Provens har dock en lokalt-veto lag som, trots dess brister, har flitigt tillämpats. År 1912, af de 143 samhällen åro 71 under förbud, hvar 28 aldrig haft försäljningsrättigheten. Den största bristen som ännu häftar vid denna lokalt-veto lag, sedan tre-femtedels majoritetens uppfattas, är att om samhallet röstar ut spriten, detta beslut kan öfverklagas och upphävas på minsta förvärdning, som t. ex. om någon mindre förmållat förbisst. Till distrikt där förbud är rådande kunna spritdrycker ej importas.

Den nuvarande regeringen har alltid varit fiendtligt stämmd gent emot alla reform-kraft, och isynnerhet nykterhetsfrågan. Detta har föranlett nykterhetsfolket att skarpas än vanligt göra sina kraf gällande. För de kommande valen har det liberala partiet förbundit sig att, om de erhålla majoritet i legislatur, godkänna ett framställ till lagstiftning, som nykterhetsfolket hafvudorganisation. The Social Service Council of Manitoba, kommer att föreslå, att såvida det träder förbundit sig, att såvida det träder i makten, omedelbart stänga alla krogar och utminuteringsplatser, där spirituösa tillhandahålles.

Saskatchewan. — I denna provins äro alla krogar och utminuteringsplatser förbjodna. Endast partihandel kan förekomma. En kommission, bestående af tre ledamöter, har absolut bestämmaderätt med afseende på beviljande af försäljningsrättigheter. Sådana kunna dock ike under några omständigheter beviljas i distrikt utanför en inkorporerad by eller stad med minst femtio invånare.

Ett försök i fjor att införa totalt förbud medelst referendum misslyckades på grund af regeringens vägran att hänskjuta frågan för folkets afgörande.

Alberta. — Alberta har lokalt veto. Äfvenså måste den som önskar erhålla rättighet till försäljning af rusdyrker till sin ansökan bifoga skriftligt medgivande af en stor del af närboende rösterättigade. På grund af den glesa befolkningen finnas högst få rättigheter i provinsen. I de flesta af de mera tät befolkade samhällena har rusdyrkenas utdrifvits medelst lokalt veto.

British Columbia. — Här finnes ingen lokalt-veto lag och Scott-lagen har tillämpats och kan tillämpas endast på ytterst få platser. En år 1909 verkställd folkomröstning om lokalt veto önskades eller ej, fick följande resultat: för 22,779, emot 19,084; således en majoritet för en lokalt-veto lag af 3,695. Denna ansåg regeringen ej vara stor nog och föranledde ej till något legislativt resultat.

År 1910 tillades några inskränkande bestämmelser till rusdyrkes-lagen. Krogar skola vara stängda emellan kl. 7 e. m., lördag till kl. 9 f. m., måndag. Endast tre utskänkingsrättigheter beviljades inom en radie af tre mil för ett innevänerantal af 1,000 hvita manliga individer. För hvarje 1,000-tal sådana därutöver kan en ytterligare rättighet beviljas.

Denna serie har afsetts endast att gifva en inblick i nykterhetsfrågans läge i detta land. Ännu behandlas utförligare i Guy Hayler's "Prohibition Advance in All Lands", hvar-ur de flesta uppgifterna för dessa artiklar äro hämtade.

Den engelska rusdyrkespolitiken i Indien hafva infödingarnas ledare, till efter annan, fördömt. Bestämda resolutioner hafva antagits på nationalkongresser och i flera af de inföddas stater hafva förstar och regeringar utfärdat befallningar mot servering af rusdyrker till ungdom. Oaktat allt detta har dryckenskapen efter år i öronvägnande grad tilltagit. Nödvändigheten af ett hållande nykterhetsarbete och lagliga åtgärder för stjäfnad af det onda, är klart bevisligt när man tar i betraktande den oerhörda stegring af alkoholförbrukningen, som de senaste åren visat sig i Indien. Inkomsterna till Indiens staten har år för år ökat med enorma summor. Det torde därför vara på sin plats att här påpeka att försäljning af rusdyrker i Indien är ett statsmonopol, hvarvid värdigheten att få en lagstiftning i syfte att bekämpa handteringen torde vara

ten för allt att gå från gammalt till nytt — denna härliga natt som kommer med maj. Några bland vårens folk ha dock stannat kvar ute för att vaka —